

11398.

17957.

PROCANCELLARIVS
 D. HENRICVS GOTTFRIDVS
BAVER
 ORDINARIVS
 SVMMOS IN IVRE HONORES
 CHRISTIANO GOTTHELF
 HÜBNERO

A. M.

IN AVDITORIO IVRISCONSULTORVM

D. XXIV. SEPTEMBR. A. C. MDCCXCV

IPSO MERIDIE

TRIBVENDOS

INDICIT

INEST

Responsor. Iur. LVIII. et LVIIII.

PROVINCIALIARIVS
D. HENRICVS GOTTFRIDVS
BAVER

ORDINARIVS

STVMOS IN IVRE HONORES
CHRISTIANO GOTTFELF
HABER O

IN AVDITORIO IURISCONSULTORVM

D. XXIV. SEPTEMB. A. C. MDCCXCV.

IPSO MERIDIE

TRIBVNDVS

IN EST

Respondet Iur. Iuris et Iuris

B. C. D.

RESPONS. LVIII.

De aquaestu per operas uxoris.

Societas matrimonio contracta non admittit solum inter sociatos aliquam subordinationem, sed etiam suadet. Profecto enim nihil excogitari potest, quod magis idoneum sit ad profligandam ex hac societate discordiam, quam diuino humanoque iure tributa viro maior auctoritas. Ut non miremur, principatum illum maritalem potestatemque diuina lege stabilitam ac *l. 195. §. 2. et l. 196. D. d. Verb. Signific.* expressam, antiquo illo et exorbitante rigore, qualem *IUL. CAESAR d. B. G. L. VI. cap. 19. TACITVS d. M. G. DIONIS. HALICARNASS. L. II. Antiquitt. Romanar.* testantur, purgatam, ad nos peruenisse. Eandemque ita comparatam, vt partim mulierem ipsam, partim eius bona viro coniugium quodammodo subiiciat.

Personae subiectio dum simul ad agendum vxorem obligat, non potest non ad ius acquirendi ex parte mariti aliquo modo pertinere. Si non, quod ex antiquis Germaniae mo-

ribus descendit, et adhuc passim obtinere conspiciamus, ius
singulare, quaecunque durante matrimonio acquiruntur, con-
iugum communia facit. Et quanquam, missa hac bonorum
communione, circa obligationem vxoris ad operas, omnia
ad certam normam reduci non possunt, ut potius opulen-
tia et egestas, ac imprimis conditio personarum, quae, mirum,
quantum in ciuitate nostra variet, et a Gallis nomine qui-
dem, re ipsa nunquam profligabitur, alia atque alia exigere
videatur, haec omnia tamen haud impediunt, quominus
certa quaedam principia constituantur, quibus iudicium de
acquiescenti, mariti, an vxoris lucro cedere debeat, valide su-
perfrui posse videatur.

Consentiunt omnes, ad mutuum adiutorium sibi vi-
cissim coniuges obligari. Hoc, quoniam ius nostrum viro,
tanquam capiti et principi in familia, onera matrimonii po-
tissimum imponit, eumque ad alendam vxorem, alendos
liberos, et, qui ad familiam pertinent, omnes obligat, sua
natura vxorem obstringit, ut suscipiat curam rei familiaris,
et a marito vitae, quod exercet, genere parta, quantum
possit, seruare studeat. Nisi pacto coniugum aliter conue-
nerit. Ut adeo adiutorium illud coniugale non inepte vel
naturale, seu, si malis, legale, vel conuentionale, dicamus,
nec eorum, quae vxor per naturam rei debet, remissione cum-
STRYCK, in *Vf. Mod. Pand. ad Tit. d. R. N. turpitudinem* com-
mitti, et propter hanc nihil agi existimemus. Si non qui-
dem apparet, cur vitio ac turpitudini vertamus vxori, quae,
quum

quum opibus abundet, splendidamque marito dotem intulerit, genio suo viuere, rei que familiaris curam aliis mercede conductis committere satagit, vel forte litteris et humanioribus incumbit artibus, vel mercatricem agit, aliue negotio, vitæ commode transigendæ non minus inferuenti, præest. Non enim, quod permultis illustrari exemplis possit, consequitur, vt nihil agat, honestamque vitam non viuat, cui culinae cura, aliue, qui solent plerumque mulierum esse, labores non arident. Quamobrem, si pacto operæ vxoris, per se non turpes, definitæ appareant, operas huic pacto aduersantes maritum iure suo non exigere, plane persuasum habeo.

Sin vero hanc in rem nihil conuenerit, sat commode interpretes vxoris operas dicunt esse vel obsequiales seu officiales, vel artificiales, et has, vel per se tales, v. c. foeminae mercatricis, vel in ministerium mariti eiusque vitæ generis factas, quas rectius et verius cum WERNHERO ministeriales dixeris, v. BERGER *Oecon. Iur. L. I. Tit. III. §. VIII. Sect. V.* et WERNHER. *Part. IX. Obs. 236.* Officialesque operas, quibus comprehendo rei familiaris et oeconomiae curam, vel pro personarum dignitate, certe inspectionem, mutui adiutorii causa dubium non est per naturam rei vxorem debere, iisque parta mariti lucro cedere. Eodemque iure in iis vitur, quæ ministerialibus operis acquiruntur.

Vt vero ad huiusmodi operas plane et omnino obligatam eam putem, BERGER. et WERNHER. dd. ll. mihi non persuadent.

dent. Ad quam hic prouocat *l. 51. D. d. Donat. int. vir. et uxor.* de iure rerum ab vxore possessarum agit, adeoque ad rem praesentem non pertinet. Mutuumque adiutorium BERGERI argumentum, hoc vnum efficit, vt alter alterum pro status et conditionis suae ratione iuuet, nequaquam vero, vt ad insolitas, de quibus nemo cogitasse praesumitur, simul operas obligetur.

Vt, si quis ancillam, operis eiusmodi inferuentem, vxorem duxerit, si non de alia vtriusque voluntate constat, vel tum propter *l. 46. D. d. Oper. Libertor.* an debeantur, non inepte dubitetur. Verba enim ibi obuia: *Liberta, si in concubitu patroni esset, perinde, ac si nupta eidem esset, operarum petitionem in eam dari non oportere, constat,* tacitam remissionem ipso coniugio factam suadere videntur. Quod quanquam affirmare, et, quae de operis seruorum proponuntur, ad eiusmodi, quas ipse maritus subit, applicare nolim, hoc tamen, si quid video, lex innuit, ad operas, ad curam rei familiaris non pertinentes, et a mulieris conditione ac institutione alienas, ipso coniugio nullam contrahi obligationem.

Eademque lege omnino refellitur CARPZOV. *Part. III. Const. 25. Defin. 8.* et, qui hunc sequitur, MENCKEN. *ad Pandect. Tit. d. R. N. §. 29.* sententia, opinantium, vel ad eiusmodi operas, quas, vt monui, BERGER. d. l. artificiales stricta sententia tales appellat, marito vxorem obligari. Prouocant ii quidem ad *l. 19. §. 1. D. d. Pecul. l. 48. d. Oper. libertor. et l. 31. d. Donat. int. vir. et uxor.* Ista de seruo dotali
 agit,

7

agit, cuius quoniam conditio a muliere plane diuersa est, rem nostram non attinet, haec ad quaestionem, cuius sint vxoris arte perfecta, respondet, ex quo aequae minus obligatio ad perficiendum consequitur. Illa rem praesentem proxime attingit, eiusque haec verba sunt: *Sicut patronus, ita etiam patroni filius, et nepos, et pronepos, qui libertae nuptiis consentit, operarum exactionem amittit, nam haec, cuius matrimonio consentit, in officio mariti esse debet.* Ex quibus CARPZ. et MENCK. sic ratio- cinantur: Liberta patrono eiusque liberis artis operas debet, consentiente patrono nupta debere desinit, quoniam in mariti officio est, ergo consequitur, vt, patrono antea debita, marito debeantur. Equis vero hiatum in hoc argumento non perspiciat, non intelligat, officium coniugale operis patrono exhibendis impedimento esse simulque inter se differre posse libertae et vxoris officiorum genera. Quae vere diuersa esse ipsa rei natura, si parium quidem societas est coniugium, in- paresque facit pares, euincit, ac *d. l. 46. d. Oper. Libert.* con- firmat. Accedit, statum coniugalem inter nos obuium, illi Romanorum non omnino consentaneum, mulieribus hac in re fauorabiliorem esse. Vt STRYBENIO subscribere non dubitem *4. Th. 25. Bedenk.* dicenti, *die Frau ist dem Manne nur im Hauswesen belüfflich zu seyn schuldig, maassen die Alimentation damit hinlänglich vergütet wird, und das Wesen der ehelichen Gesell- schaft keine Frau zum Besten des Mannes zu arbeiten verbindet.*

Quoniam ius marito nullum est, petendi, vt vxor tale quid operetur, correlatorum natura marito, ne quid istius- modi

lugor

modi ab ea fiat, prohibendi facultatem largiri videtur. Quod, ne libertas naturalis, matrimonio quodammodo coarctata, non plane exuta, nimis cohibeatur, omnino neque affirmandum, neque negandum, esse ducō. ^{p.} Secundum officia potius, quae mulier ipso matrimonio implere promissit, certe promississe iure censenda est, metiendum. Hinc vir illustri in civitate loco constitutus coniugem, honoris sociam, ne artem vel opificium lucri faciendi causa profiteatur, iure prohibet, iniuria, ne in tali negotio, pingendo, quod exemplo sit, vel cantando, genio suo paululum, et quantum sine valetudinis, reiue familiaris, detrimento fieri potest, indulgeat. ¹⁰⁹ Verum, qui ex defectu iuris, compellendi vxorem, ut opificium, vel artem, quam callet, lucri causa exerceat, inferre vellet, perceptum ex ea lucrum marito denegandum esse, quod est STRVVENII d. l. ratiocinium, meo quidem iudicio erraret vehementer. Esset enim fere idem, ac si dixeris, non oportet, ut praeter dotem quicquam viro mulier inferat, ut ne dotis quidem constituendae absoluta sit necessitas, ergo consequitur, si quid praeterea intulerit, lucrum ex eo maritum capere non debere. Et quis talia contra ius nostrum propugnaret. Longe probabilius hoc esset ratiocinium; Inops pariter ac dives mulier *L. ult. C. d. donat. ant. nupt.* coniugium inire valet; Hoc nihil impediente, substantiae, quam dives intulit, fructus iure suo maritus capit; Quidni adeo, si arte quadam polleat, maritus iure suo postulet, ut suo commodo eam exerceat. Cui argumento est ^{ig} regula
ibon

regula concedendum non est, quoniam, quod vidimus, si non alia circumstant, propter status ac dignitatis maritalis participationem, mulier iure existimanda non est in eiusmodi obligationem consensisse, certe, ex arte sua, pace vel iussu mariti lucrum faciat, quid impediatur non video, quominus ex illo maritus eandem capiat vtilitatem, quam sinunt leges ex vxoris bonis percipere.

Alii in arte, quam profitentur, et qua pollent, eaque exercenda, et alii approbanda, alii in possessione diffusi ac splendidi patrimonii sibi placent. Vterque ex suo vitae subsidia sibi quaerit. Vt vel quouis tempore sapientes diuitiis, quas quis in se habet, maius pretium adscripserint. In hominibus infimae fortis quotidie vtrumque coniugem suos labores aequo Marte perferre; vtrumque suas operas in communem vtilitatem, ad suam suorumque vitam, si non commode, aegre transigendam, conferre conspiciamus. In his quaestionem de obligatione, huius vel illius generis operas perferendi peragendique, ipsa necessitas otiosam facit. Quam ob rem non apparet, si aliis fors magis opportuna cessit, qua specie maritus commodo ex honesta coniugis arte capiendos et mercede conducendas esse, hanc artes liberales respuere, aequum igitur et ad erigendos ciuium incendendosque ad insigniora animos consultum esse, vt sine sexus discrimine artifex suo honorario sibi fruatur et gaudeat. Nec hoc argumento, si rem praesentem curate intropicimus, quicquam

B

effici-

efficitur. Vt manifestam potius iniuriam eiusmodi sententia iniquitatemque redoleat. Iniquitatem, quia mutuam adiutorium a coniuge coniugi debitum offendit, iniuriam, quia ius nostrum pecuniam peculii filiorum familias similem ius nostrum respectu ad vxores habito ignorat, nullamque nisi receptitiam, pacto quippe antenuptiali receptam, libero eius arbitrio relinquit. Equis vero, quum sciamus, sui iuris remissiones strictissimam exigere interpretationem, ex venia mariti lucrum ex arte capiendi, lucri istius donationem consequi crediderit.

Quae quanquam ita sunt, MAEV. ad *Ius Lubec. P. II. Tit. II. art. 12. n. 134. ff. CARPZ. P. III. Const. XXV. Def. 10.* et MENCEN. ad *Pandect. Lib. XXIII. Tit. II. §. 29.* existimantibus, quae vxor arte sua pepererit, mariti propria esse, haud subscribo. MAEVIVS, cui caeteri adstipulantur, prouocat ad *l. 48. D. d. Oper. libertor.* quae dum officiales non artificiales coniugis operas memorat, ad nos pertinere non potest. Dein ad *l. 31. et 51. d. Donatt. int. vir. et vxor.* Illa in ministerio mariti factas, non artificiales respicit operas, haec vero eius sententiae non auxiliatur, potius aduersatur. Scilicet, quo ipso praesumptionem constituit, vi cuius, si dubitetur, vnde quid habeat mulier, euitandi turpis quaestus causa, existimandum est a viro ad eam pertinisse, consequitur, fieri posse, vt aliunde ex honesta causa acceperit, et sibi habeat. Denique ex ipsa bonorum vxoris natura MAEVIVS hoc sibi videtur posse colligere. *Quando enim simpliciter, inquit, sine*

sine ulla conditione vxor ante contractum matrimonium, omnia sua bona ad maritum transfert, quae habuit, vel negotiationem, ex quo viuere, vel lucrari quaedam solita est, in dotem dedisse censetur, quam sententiam aliorum bonae notae interpretum accessu commendat.

Non immorabor hoc loco interpretum dubitationi ac dissensui, cuius alio loco mentionem feci, bona a muliere viro illata dotis, an aliam naturam habeant. Hoc unum volo, duplici disquisitione opus esse: Altera, per artem quae sita, et alia, bona annon discrimen aliquod intercedat; altera, mulier artem, ex qua perceperit lucrum, ante nuptias professa fuerit, an durante matrimonio profiteri coeperit. Ad hoc enim quod attinet, scimus ea sola dotis iure a quibusdam iuris interpretibus, et in foro, quod hanc sententiam suscepit, aestimari, quae statim, quo nupsit tempore, bona mulier viro intulit, quae vero postea, pendente matrimonio ei obuenerit, si nulla nuptias antecessit promissio, ob quam pro dote, vel eius augmento habenda sint, cenferi paraphernalia. Sit vero ars illa pro obiecto dotali, an vxoris proprio, modo non receptitio, habenda, si lucrum ex illa pro fructu assumendum est, quoad illud nihil interesse potest, quoniam nostro iure, quod ex legitima tutela, olim fructuaria, quam viro coniugium tribuit, *v. Lib. I. Art. 31. Iur. Prou. Sax.* SCHILTER. GAERTNER. alique optimae notae interpretes deriuant, ex paraphernis non minus, quam ex dote fructus maritus capit. Vt solum, si artem quasi rem vxoris propriam

priam consideramus, liberius ei circa exercitium tribuere arbitrium debeamus.

In id vero inquirere inprimis refert, lucrum, quod arte sua vxor fecerit, cum fructibus vere comparari, siue potius eodem iure censeri patiatur. Et primo quidem, me etiam nihil moneñte, omnes intelligunt, ab isto prouentu impensas esse detrahendas, quae ad sustinendam ipsam artem pertinent, et sine quibus exerceri non potest. In hac procul dubio, quoniam fructus, nisi deductis impensis non intelliguntur, maritus consentire debet, qui artem ab vxore exerceri cupit, vel patitur.

Ipsam vero illud, quod, factis hisce impensis, ex lucro superest, fors potius habenda est, quam vsura. Videlicet fructus in iure nostro soli ii prouentus appellantur, qui secundum naturam, (interitus enim casualis rem non mutat) semper, ac repetitis temporum interuallis, percipiuntur. Hinc vsurae ex sorte alii mutua data percipiendae, quamquam ipsa fors ob debitoris inopiam desinere potest, sunt fructus. Sortis vero vicem ars sustinere propterea non potest, quoniam sua natura non perdurat, vt potius, si non ex alia causa, certe artificis morte extinguatur. Igitur longe verius lucrum, pictura, sculptura aliave arte quaesitum, si hanc cum sorte comparare velis, eius augmentum seu accessionem constituunt, quam prouentus metallifodinarum, si in illo quidem longe certior terminus, quo exire debet, quam in his existit. Et quum hos accessionis, quae naturam sui principalis

cipalis induit, iure lex diferte cenfeat *Const. Elect. XXV. Part. III.* quis de illo idem cenfere dubitauerit.

Quam ob rem quum Hortenfia quaedam mercatrix ex mercaturae quaefu fortem aliquot millium ioachimicorum comparaffet, et, mortuo marito illata repetere, an portionem legitimam capere fatius effe videretur, dubitaret, fortem illam eius effe, et ad haereditatem non pertinere, interrogatus respondere non dubitabam.

RESPONS. LIX.

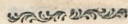
*Quatenus Gerada in legitimam imputari
patiatur.*

Is mihi in scribendo plerumque est animus, vt, quae mihi certa federit, quam collegium meum consensu firmauerit, sententiam rationibus, quibus equidem conuictus veram existimauerim, aliis approbem. In quam vero hoc loco incidi materiam, eam potius propterea mihi exponendam sumsi, vt, quid in ea verum sit, inueniam. Videbatur enim ab initio legitima, quae iuris Romani innititur constitutioni, cum successione rerum vtenfilium, ex moribus Germanorum ad nos translata, coniungi vix posse. Praesertim, quia hanc eius naturae esse scimus, vt mortis causa dispositione neque adimi, neque minui, patiatur, *Const. XIV. Part. II. verbis durch Testament, oder andern letzten Willen kann die Gerade der Nistel zu Nachtheil nicht verändert werden.* Hoc nihil impediende *Constit. XI. Part. III.* sic se habet; *Dieweil nach Verordnung der Rechte alles das, was die Kinder vermöge einer Willkühr, oder sonsten aus ihrer Aeltern Güthern bekommen und empfangen, mit in die legitimam gezogen wird, so soll auch gleichergestalt die*
Gera-

Gerade in der Töchter legitimam eingerechnet, und demnach also erkannt und gesprochen werden.

Vt adeo haec XI. Const. pariter intellectu difficillima, pariterque vtriusque iuris Romani et Germanici confusionem redolere eo magis videatur, quo certius constat, reliqua bona, in quibus ordo succedendi ab haereditariis diuersus obtinet, feudalia puto et fideicommissaria, circa succedendi rationem per testamentariam quidem, non vero per legis dispositionem immutationem pati. Cum hac Const. XI. praeterea oportet coniungere insequentis, XXXVII. verba finalia; *Aber die Töchter, ob sie gleich Erbe nehmen, so können sie doch auch ihre Gerade fordern.* Haec enim, respectu simul ad analogiam iuris habito, indubium faciunt, filiabus, praeter haereditariam, geradicam simul successionem deberi. Ab hac regula vero Const. XI. hanc exceptionem stabiliuit, vt, quoniam liberi iure ciuili ad patiendum obligantur, vt, a parentibus non ex iuris necessitate in se profecta, in legitimam sibi impotentur, eandem agnoscant circa res vtenfiles obligationem, earumque cum rebus mere haereditariis commixtionem, si lex singularis ex haereditate nihil iis, praeter legitimam eius partem, adscribat.

Cuius exceptionis hac lege inductae ratio quoniam cum d. Const. XIV. Part. II. omnino in concordiam reduci non potest, consequitur, soli ei patrocinari, cuius fauori ipsa
 haec

haec lex originem debet. Vt non dubitem, eius interpretationi et applicationi, quam CARPZOV. ad hanc *Const. XI. defn. 1.* ad decimam vsque nobis insinuat, omnino subscribere. Scilicet soli viduo, mobiliari defunctae vxoris haereditati, legislatorem eam commodam esse voluisse.

Vt BARTHIVM von der Gerade *Cap. II. §. 27. verb. Dese gleichen, wenn etc.* cum iis, quos in auxilium vocat, dum portionem legitimam bonorum vtenfilium, ob haereditatis maternae inopiam, filiis adscribit, grauem errasse errorem, ac HOFMANNO *d. eod. argum. Cap. I. §. 108.* et CARPZOV. *d. Const. XI. def. 10.* hoc negantibus accedendum esse, quantacunque sit in foro BARTHII auctoritas, nullus dubitem. Quare, quum ante aliquot menses eiusmodi controuersia nobis proponeretur, filiorum petitionem inanem pronunciauimus.

Caeterum si ponamus, matrem comparando feudo omnia sua bona vel tantam eorum partem impendisse, vt post eius mortem filii fororibus legitimam ex feudo praestare teneantur, filias ab imputatione vtenfilium in legitimam propter paritatem rationis immunes non dixerim.

Sufficiant haec praemissa indictioni solennium, quae instant

V I R I

VIRI
CLARISSIMI
M. CHRISTIANI GOTTHELF HÜBNERI

qui, more virorum solidae eruditionis, has nobis modeste
vitae suae laudabiliter actae lineas dedit:

De vita mea, profecto, non est, quod multa faciam
verba. Nam quid interest ceterorum, cognoscere vitam
ab eo actam, cuius nomen obscurum latet? Natus sum
Chemnicii, parentibus optimis Ioanne Friederich et
Christiana Dorothea, anno huius seculi LXXII. Ab
ineunte statim aetate non ad privatos solum, sed etiam
publicos patriae scholae praeceptores adductos, ab iis
didici, donec XVII annos natus Lipsiam, studiorum
causa me conferre possem. Vbi cum per annum REI-
ZIO, BECKIO et vtrique ERNESTIO nec non WENKIO,
Graecas Latinosque litteras et rerum gestarum memo-
riam docentibus operam dedissem, Vitembergam pro-
fectus, REINHARDTII philosophicis, SCHRÖKHHI histo-
ricis scholis interfui. Lipsiam reversus, cum me Iuris-

C

pru-

prudentiae destinassem, BAVERO, BIENERO, EINERTO,
 RAVIO, SCHOTTO et SAMMETTO, vtrumque ius profi-
 tentibus, affedi. Exacto vero quadriennio et quod ex-
 currit, cum Illustri ICTorum Ordini studia mea ita pro-
 basset, vt prae ceteris et omnino dignus iudicaret, con-
 siliū suscepī, iurisprudentiam priuatim et publice pro-
 fitendi. Impetratis igitur Magisterii honoribus et defen-
 sa dissertatione pro loco inter philosophiae Doctores,
 iam annus est, ex quo iuri maxime Romano docendō
 operam nauaui. De libellis, quos composui, non
 magnifice sentio, quippe, quos, ni lex maiorumque mos
 ita iuberent, non commemorarem. Eorum hic est
 index: 1) *de vera Esaiiae et Samuelis Puffendorffiorum
 patria. Obs. ad hist. litt. pertinens. Lips. 1793. 8.*
 2) *Meditationes, quomodo iuuenes iurisprudentiae se de-
 stinantes iam in scholis ad studiorum rationem recte insti-
 tuendam sint praeparandi. Lips. 1793. 51. pagg. 8.*
 3) *Historiae legg. Romae ad sepulturas pertinentium
 adiuncta earum comparatione cum patriis institutis speci-
 men*

men primum. Lips. 1794. 54. pagg. 4. 4) Ordo iudicariarum Electoralium Saxoniorum ad leges iudicarias recentissimas adumbratus. Lipsiae 1795. 114 pagg. 4. apud Götbe. Sed, cum statuissem, supremos in utroque iure honores ambire, huius rei causa Illustris Ictōrum Ordo rite a me oratus, ad examen, quod vocant rigo-
rosum me admittere non dedignatus est.

Hoc examine, quod verius colloquium dixeris, se talem exhibuit, quales ut reipublicae litterariae bene consultum sit, omnes optauerim supremae iuris laurae candidatos. Si quidem in omni Iure, Pontificio, Romano, Feudali, Publico, Saxonico, nec non in forensi iurisprudencia se virum praestitit. Et quum in eo sit, ut proximo Mercurii die *l. x. C. d. his qui in prior. credit. loc.* commilitonibus in auditorio nostro exponat, ac statim insequente Iouis ibidem horis solennibus Dissertationem, cuius rubrum est: *Historiae legum Romanarum ad sepulturas pertinentium, earumque cum patriis institutis comparationis specimen secundum tueatur*, his peractis, statim, praemissa breui oratione, supremos in Iure honores, si mulque iura et priuilegia iis adiuncta omnia, modo spem in Collegio vostro olim assidendi exceperis, ei tribuet collega honoratissimus, D. CHRISTIANVS GOTTLOB BIENER, vir Illustris, in quem hanc potestatem transtuli.

Vt

Vt vero hanc nostri panegyrii praesentes illustrare et
condecorare benevole velint, **RECTOREM ACADEMIAE**
MAGNIFICVM, Illustrissimos Comites, Proceres vtriusque
reipublicae grauissimos, generosissimosque ac generosos
commilitones obseruantissime cupio rogatos.

Scribeb. Lipf. Domin. post Fest. S. S. Trinitat. XVI.
A. C. MDCCXCV.

EX OFFICINA SAALBACHIA.

Leipzig, Diss., 1795 A-E

V078

ULB Halle

006 609 724

3

SB

1398.

PROC
 D. HENRIC
 ORI
 SVMMOS I
 CHRISTIAN
 HV
 IN AVDITORIC
 D. XXIV. SEPT
 IPSC
 TRIB
 I
 Responsor. Iur

1795,7.

VS

F

